

En hilsen i anledning dagen fra en av partiets veteraner, Alfred Jensen, ble lest på en fortrinnslig måte av hr. lærer Eldal:

”Vi var engang en husvill liten flokk
som ingen besteborger tok alvorlig.
Forakt og skjellsord ofret de oss nokk,
– helst hadde de vel prylt oss med en stokk,
men heldigvis så var vi helt usårlig.

Hvorhen vi snudde oss vi motstand fant,
en kompakt mur oss stengte inn på livet.
Det så nok håpløst ut engang iblant,
vi kunde tvile det er visst og sant,
men aldri gav vi op vår kamp for frihet.

Vi vokste opp – som ugress alltid gjør –
midt i den tykke borgerlige åker.
Vi sprengte på og unnet oss en dør
og alltid kom vi lenger frem enn før.
For lykken følger alltid den som våker.

Vi måtte møtes ute i det fri
og regnet det så stod vi under busker.
Det var jo ingen annen vei forbi
for vi var fattig i den første tid
som bare våre pionerer husker.

Men flokken vokste, øket år for år
så vi blev tusinder omkring i landet.
Snart et Folkets Hus på tomten står
og flere følger i den tid som går
– en tid med større fremgang enn vi anet.

Så står vi her ved slik en merkepel
– et hus er reist – et tempel til vår ære.
Må alle de som her skal ha sitt stell
bestandig ha for øie folkets vel,
da blir vårt Folkets hus som det skal være.

Her kan vi samles til arbeid og fest
snakkes ved og skifte ord og mening.
Velkommen her skal være hver en gjest,
arbeider, bonde, fisker, hvemsomhelst,
kan møtes sammen her i skjønn forening.

Her skal vår ungdom trenes til den strid
som er nødvendig for å vinne seier.
En kamp om makten vil det alltid bli
og vil vi seire, må vi hver en tid
sette inn de krefter som vi eier.

Med dette Folket hus er løst en trang
– et savn helt fra de aller første dage.
Det vil nok bli et samlingssted av rang
slik som vi drømte om det mang en gang
i hele denne lange tid tilbake.

Og nå når denne drøm et faktum er
så vil vi glede oss og feste.
Vi minnes dere alle fjern og nær
for hjelpen dere gav oss hver især
og takker dere på det beste.

En særlig takk fortjener alle de
som helt fra første stund har stått i teten.
Vi nevner husets byggekomite
og de hvis oppgave det var å se
å skaffe mynt til hele herligheten.

Vi nevner også alle de som slet
med alt arbeide her på bygget,
fra første spadesticket som ble tatt,
til siste spikeren i veggen satt
og alt var ferdiggjort og trygget.

Og våre kvinner var jo også med
å pynte op i våre sale,
slik skal det være da går allting bra
når bare hver og en sin bør vil ta
så blir det mindre på oss alle.

Når vi så idag innvier
huset vårt – det flotte, nye,
åpner det sig nye stier,
nye dager ser vi gryn,
nye håp hugen gror.
En gang vil vår ide vinne
frem til hele folkets eie
så hver bunnen mann og kvinne
selv kan velge sine veie
på en ny og frigjort jord.

Måtte så vårt nye tempel
alltid stå som et eksempel
på hvad samhold kan utrette
når det preges av den rette
partiånd og energi.

Må de slekter som skal pløie
i den jord vi brøt med møie
høste frukt av vårt arbeide
– klare det vi ikke greide
i den vanskeligste tid.

Snart de gamle veteraner
er forsvunnet ifra valen,
som den siste mohikaner
sitter vi et par i salen,
stirrer mot den nye tiden
som vil slette våre spor.
Slik er jo naturens orden
engang kommer støvets alder,
men når det gamle faller
er det nye i sin vorden.

Evig, alltid, kjeden går. A. J.